

Kniha vychází jako 65. svazek umělecké edice Modrý slon

Veškerá práva vyhrazena © Meander, 2013

© Libuše Niklová, Petr Nikl, 2013

Texts © Petr Nikl, 2013

Graphic design © Zuzana Lednická, 2013

Fotografie © Libor Stavjaník, 2013

Epilogue © Tereza Bruthansová, 2013

ISBN 978-80-87596-33-3

www.meander.cz

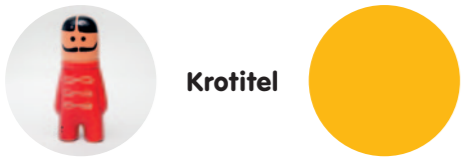
Na skříní mám Kocoura, on mou paměť vyšťourá...

Byly mi tři roky a on se svým narozením přesně trefil do doby mých dlábitelských pokusů. To jsem ještě netušil, že mi ho maminka dala zatím jen na zkoušku, aby zjistila, jak velké dlábení Kocour vydrží. A když vydrží, že jej budou moci rozmnožovat a dávat také ostatním dětem. Byl jsem zvyklý, že se doma objevovala nová zvířata, která vytvářela maminka. Pracovala ve Fatře Napajedla, kde se vyrábí mačkáci, tahací a nafukovací hračky z umělých hmot. Umí pískat, ohýbat se i plavat. Všechny jsou totiž nadechlé vzduchem. Třeba právě tenhle Kocour při stlačení kňourá tak, že ho poznám mezi stovkou jiných kočičích mňauků. Takže ještě dnes dokáže svým zapísknutím přivolat naši společnou maminku i s peříňákem, na němž u nás doma stával. A každému z dalších dlábitelů možná dnes přivolá něco nebo někoho, s kým si tehdy hrál.

O mamince

Krk Plameňáka je nehybný a hrdý. Nafoukle vyrůstá z kruhu, který má místo těla. Někde pod hladinou jezera šlapou nohy toho, kdo v Plameňáku vězí, aby ho nadnášel. Na chodidlech jim svítí červené boty do vody. Náhle boty narazí na dno a Plameňák se odlepí od hladiny. Baculaté nohy vylézají na břeh. Spouští po lýtkách Plameňákův krk s kruhem a vykračují z něj. Plameňák bez nohou zůstává sedět v trávě. Osychá v jemném vánku. Zastavil se pohledem podél břehu, nad jeho hlavou se v letu zasekla vážka. Přemýšlí o lagunách, o svých dlouhých nohách, o svých kotnících, připomínajících převrácená kolena, o svém krásném peří, o rybách. Po chvíli do jeho růžového kruhu vstupují bleděmodré boty. Navlékají si Plameňáka přes zadek a lýtka ukrajují hladinu. Jeho nové nohy opět šlapou vodu. Z břehu se ozve vzteklý křik: „Dáš ho sem? Ten je můj!“ Ale Plameňákovi je to jedno, protože se právě teď začíná vznášet!

Krotitel

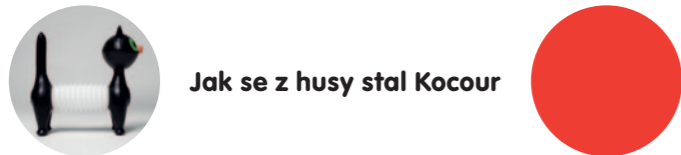
Námořníci

Maxihouseňka

Šašek

Jak se z husy stal Kocour

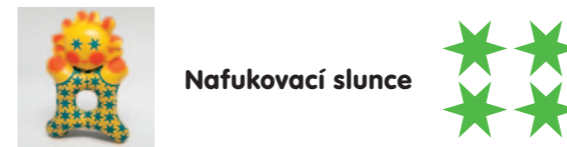
Buval a Slon

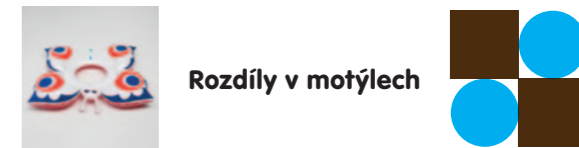
Jak narvat Žirafu do kapuce

Kočky

Nafukovací slunce

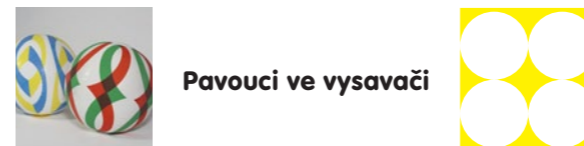
Rozdíly v motýlech

Když chybí ústa

Motocyklista

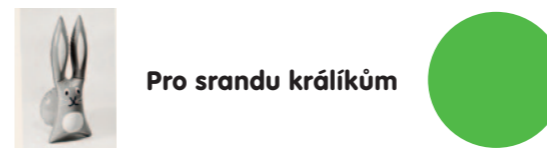
Pavouci ve vysavači

Kosmonaut

Krokodýl

Pro srandu králíkům

Nepotopitelný Delfin

Náfuka

Karkulka

Náš Péťa

Kde má Plameňák nohy?

Krotitel

Gumový cvičitel lvů si myslel, že ho zkrátí, a zatím on zkrátil jeho. Na Krotitelovi jsou vidět stopy po prvních „myších“ zoubcích. Jeho krásná rudá livrej je poškrábaná od nenechavých nehtíků, pěšina uprostřed černých vlasů sice vzorně svítí, ale pravý zákrut kníru skoro chybí. Každý den Krotitel prováděl drezuru jeho rukou, cvičil jejich mačkácí svaly, pískáním si vynucoval pevný stisk dlaní. Ale on s Krotitelem drezuroval v představách opravdové lvy. Než proskočili ohnivým kruhem, hořeli nedočkavostí a tulili se na svých kulatých stolech. Kolikrát viděl Krotitelovu skloněnou hlavu ve chřtánu jednoho ze lvů a napětí pod cirkusovým stanem bylo nesnesitelné až k prasknutí. Potom se ale nikdo nemůže divit, že je Krotitel tak okoušaný. Představoval si, že je huňatým lvem bez klece, který nikomu neublíží. Svého Krotitele měl vždycky u polštáře. Sliboval mu, že ho vezme do Afriky. Snil o tom, že tam proskočí sluncem, tím největším ohnivým kruhem. Jen si počká, až se přežene bouře. S prásknutím posledního blesku se pak vymrští a s Krotitelem na zádech skočí do oblak.

Námořníci

Jsme dechem narozeni z větru. Napřed nás nadmul a pak s námi cloumá. Když se zvedne,

kácí nás jako slunečníky. Dělá si s námi, co se mu zlíbí. Bezbranně se kutálíme po břehu.

Ach, my kulatí to máme se stabilitou těžké, protože jsme lehčí. Ale vodu vítr nepřevrátí

na záda, jenom s ní tak pošpluchuje. Co – že voda nemá záda? Něčím přece musí ležet na

dně. Kdežto vítr je vzduch, a ten opravdu záda nemá. Přece jen má ale s vodou něco spo-

lečného. Dá se napustit a vypustit. Tvůrkyně hraček věděla, jak rozkolébat vodu a rozhou-

pat vítr. Že voda je vždycky dole a vítr nahoře. Námořníkům schválně schoulila nohy pod

břicho, aby si klekli, a pod pupek jim dala vodní komůrku. Z ní voda neměla kam utéct. Do

zbytku nafoukala vítr, který se už nemohl nikdy skácat. Stojky dělat nebudete, vzkázala

jim, dostali byste mořskou nemoc...

Jak se z husy stal Kocour

V době, kdy plastické hmoty začaly nahrazovat dřevo, kůži, kov i sklo, pozoroval pajdající hejno hus u břehu rybníka někdo, kdo se zabýval potrubními spoji. Zaujaly ho jejich pružné bílé krky. Napadlo ho použít místo tuhých trubek varhánkovitou hadici, umožňující jednoduše propojit dva různě vysoko položené otvory. Nazval ji husím krkem. O něco později nějaký kocour, asi černý s bílými fleky, z okolí Zlína, postával návrháře hraček modelem a dost koketně se při tom křenil. Kreslířka se zaposlouchala do kvílivých zvuků, vyvolaných při stlačování měchu tahací harmonikou. Potřebovala vymyslet ohebnost kocouřího těla. Honila se jí v hlavě představa mňoukajícího kocourka vytvořeného z plastu a vzápětí si všimla na splachovací záchodové nádržce husího krku. Když k němu přidala foukací pískátko a ostatní kocouří díly, vznikl Kocour, který při kroucení mňouká. Začalo se tak velké přátelství mezi husou a kocourem. Neříkejte ale nikomu, že jste viděli Kocoura s husím krkem. Všichni by si rázem představili domácí žirafu. A to je úplně jiné zvíře, než o kterém byla celou dobu řeč.

Když chybí ústa

Nafukovací sedačková zvířata je nemají. Ani Lední medvěd ani Hroch ani Nosorožec ani Žirafa ani Slon ani Buvol ani Prase ani Velbloud ani Kůň. Nekoušou, nežvýkají ani nekřičí. Zato mají vykulené oči a velké uši. Bez úst jsou tváře výmluvnější. Někdy mlčí, jindy mluví, někdy se šklebí, jindy jsou vážné. Zvládnou všechny jazyky, s každým se dorozumí. Odpoví na všechny otázky, chtějí po nás uhodnout svá přání. Slzy mají omyvatelné a jazyk nevyplazují. Umělým dýcháním je obživíme špuntem v zádech. Splaskly by, kdyby si zívly. Vydrží dlouho držet dech. Bez úst se neutopí ani neudusí. Když chybí našim společníkům ústa, můžeme si představit jejich nálady podle svého. Můžeme si s Koněm či s Buvolem zahrát na cokoli. To je jen na naší fantazii. Protože na co ji máme? Ta nesmí chybět, ta ne!

Kočky

Dlouze zívla a protáhla mourovatý hřbet. Zadívala se na polici: „Co Jura na těch nádherách vidí? Nejí ani nespí, za uchem se nepodrbou, kam je postaví, tam stojí, i na stole!“ mručela si pod nos. „Zamňaučí, jen když je zmáčkne! Ale jak, to je příšerné, ani vrnět neumí...“ Ta druhá, černá jak havran, dodala: „A ty barvy, co nosí, vid', Micko... Jako do džungle!“ „Počkej, vždyť jsou mezi nimi i Afričani – lev, tygr...“ „Hlavně ta oranžová liška a fialový osel!“ „Taky je předělává – včera prohodil tygroví s pardálem hlavy! Jako by se nic nestalo – čučeli z police dál. Mě už tři dny nepohladil!“ „Bud' ráda, že s námi tohle neudělá... Oni by čučeli

i bez hlavy, jejich zubatá srst mě vytáčí!“ „A ještě jak se drze koupou, ty zuby jim nikdy neslehnou.“ „Zdá se, že ani nerostou, co tady k čertu chtějí?“ „Ani je nevyděláš! Včera jsem skočila lvovi na záda – jen se převrátil a zůstal ležet, dokud ho Jura nezvedl.“ „Ty, Lízo, co kdybychom mu ty vylízance schovali? Odesli někam do křoví. Trošku mu je poškrábali...“ „Hafffroummm!“ vyplašil je výbuch štěkotu. Vmžiku zdrhly oknem na strom... „Kdo má pořád poslouchat to vaše žárlivé tlachání, kočičky moje kulmované?“ zaštěkal Bob. „Myslíte si, že my snad nepotřebujeme žvatlací míčky?!“ „Ty, Micko,“ zakňourala po chvíli Líza, „tak ti řeknu, oproti tomuhle poděsovi – zlatí piskláci na poliče...“

Jak narvat Žirafu do kapuce

Nenápadně se přiblížím k Žirafě a v nestřeženém okamžiku, nejlépe když je v rušném rozhovoru s ostatními zvířaty, jí ze zad vytáhnu špuntík. Počkám si, až sklopí uši a růžky, skloní hlavu, povolí krk a poklesne v kolenou.

Rozbalím zmačkanou pláštěnku, navléknu si ji a dopnu ke krku. Smotám vypuštěnou Žirafu a pečlivě si ji uložím za krk do kapuce. Čekám, až začne pršet. Po prvních kapkách si kapuci nasadím na hlavu. Zhluboka dýchám. Po dešti se probudím jako nepromokavá Žirafa. Pouštím se do řeči s ostatními zvířaty a rozumím jim. Právě si povídají o zbytečnosti pláštěnek.

Motorkář

Má brýle a přilbu s kombinézou. Nevadí mu písek ani bahno. Může jezdit raketovou rychlostí a dělat salta s dopadem na hlavu i záda. Je to totiž gumový obojživelník, ne-li přímo všeživelník! Jeho motorku jsem nikdy neviděl, ten záhadný jezdec sviští světem se mnou. Mačkám ho místo rukojetí řídítek, vyrážím z něho pištivý klakson. Prudce se mnou trhne a už mě bere do krajiny gumy, kde se nemůže nic stát! Nabíráme rychlost, klopíme gumové serpentiny, skáčeme přes gumový převis gumového kaňonu, míjíme gumovou řeku, kde gumoví datli s gumovou přilbou buší do gumových kánoí, otáčíme se a narážíme do gumové hrany gumového útesu... Letíme přes gumová řídítká, padáme na gumové mraveniště a odrážíme se od něj každý jinam. Já cikcak na gumový pařez, gumovou sovu, gumovou bedlu, gumový choroš, gumové mraky, kde mě trefují gumové broky, odrážející se do všech stran...Naštěstí mě ty broky probouzí, jinak bych proskákal celý život jako nějaký hopík! V ruce držím gumového Motorkáře. Má na nohou otisky mých mléčňáků. Dodnes mám na jazyku gumovou chuť kombinézy.

Kosmonaut

Na co mám tu fešáckou kombinézu, když mě do vesmíru zatím nikdo nevystřelil? mrmlal si pod přilbou kosmonaut. Musí to tam být úžasné. Ve stavu beztlíže jsme všichni stejně lehčí. Slon se vznáší vedle měsíce nebo hada... Jenže tady na skříní na mě sedá prach, místo abych šlapal do toho měsíčního! Tenhle je vlastně taky měsíční, utírají ho jednou za měsíc. Mám rád noc, to si vesmír můžu představovat. Adam zdi loni polepil fosforovými hvězdami. Tím ale jeho zájem o Měsíc zhasl a začal se zajímat o Hvězdné války ve svítící pixle! Některé plakáty těch monster dokonce přelepil přes hvězdy a na stůl si dal zeleného mistra Yodu! Já se ocitl na skříní, asi jakože jsem nahoře vypadl z modulu... Letí tady se mnou další Adamovo kosmické smetí – popelářský vůz, tři krabice kostek a plyšový Michal. Ten toho pamatuje nejvíc... Už aby byla zase noc... Tu noc kosmonaut prolítal v pestrobarevných galaxiích, o jakých by se Lucasovi a dalším strůjcům Hvězdných válek ani nesnilo. Ráno nastal mazec. Všichni pobíhali a balili! Adam sundal Kosmonauta a začal ho vyfukovat. Pak se ocitl ve tmě batohu. „Rozluč se se zahradou a jedeme, Adame, čeká nás velký svět,“ svítily oči Jindrovi. „To je skvělé, že táta dostal práci v Americe...“ Smotaný Kosmonaut se v temném batohu zpotil. Cože? Kamže jedou? Tam, odkud vystřelili prvního člověka na Měsíc a kde zároveň vymysleli ty ulítlé Hvězdné války?! Za tři hodiny ucítil světlo. Adam do něj foukal. „Vzpomněl sis na svého Gagarina?“ uslyšel Jindru a otevřel oči. Seděli s Yodou v letadle u okýnka. „No jasně, kosmonaut by se přece měl aspoň jednou za život proletět!“ Podíval se přes sklo ven a málem omdlel, všude kolem samé prázdno. Daleko děsivější, než když létal po nocích ve svých galaxiích. A tak se Kosmonaut začal těšit zpátky dolů, kamkoliv na zem, i na svou novou pozorovatelnu na Adamově skříní, z níž bude celý kosmos zase pěkně v dohlednu.

Náfuka

Buvol je stará náfuka. Pořád se chlubí. Že byl v Africe, v Indii i u indiánů v Americe, že znal Buffalo Billa, že má pihu na nose, nejfrajeršější rohy ze všech a kdesi cosi... Pomalu si nevšiml, že se z toho jeho chvástání utvořila kolem něj bublina. Jeho plky se od ní odrážely zpátky, žádné jiné uši už ho neposlouchaly. A vlastně ani ty jeho ne, neboť veškerou sebechválu znaly dávno nazpaměť. Všichni ho vnímali v čím dál větší mlze, protože věděli, že když promluví, bude to jen o sobě. Stala se z něj pro ostatní taková nepříjemná červená skvrna. Nejvyšší čas, aby se uviděl a hlavně sám uslyšel svůj silácký kolovrátek. Vždyť je tolik věcí, na které se vůbec ještě nezeptal...

Ale ouha: nikdo jiný než on tu bublinu nepraskne!

